

підвищених стандартів, підтримку конкурентоздатності українських транспортних компаній, утворення та упровадження нової регуляторної та законодавчої бази [3].

Література

1. Клепікова О. В. Про визначення транспортних правовідносин // Зб. тез Міжнар. наук. конф. молодих вчених «Четверті осінні юридичні читання» (21-22 жовт. 2005 р.). Ч. 2: «Приватноправові науки». – Хмельницький: Хмельницький університет управління та права, 2005.

2. Клепікова О. В. Поняття, ознаки та види транспортної діяльності // Тези доповідей учасників Круглого столу «Актуальні проблеми господарського права» (16 грудня 2004 р.); НДІ приватного права і підприємництва АПрН України. – К., 2004. – С. 98-99.

3. Сирийчик Т., Фургаліські А., Клімкевич Ч., Камола М., Дяченко Т., Пугачов М., Філіпенко О. Транспортна політика України та її наближення до норм Європейського Союзу / за ред. Марчіна Свенціцькі. – К.: Аналітично-дорадчий центр Блакитної стрічки, 2010. – 102 с.

4. Урядовий кур'єр. – 2004. – № 4. – Ст. 74.

5. Monthly series for some 70 economies [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.who.org/english/res_e/statis_e/daily_update_e/monthly_trade.e.xls

УДК 347.8 (043.2)

Лукашенко Т. О., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Єршов Є. К., старший викладач

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ ТРАНСПОРТНОЇ ГАЛУЗІ (ПРАВОВИЙ ВИМІР)

В ринкових умовах формування та реалізація ефективності розвитку соціально-економічних систем транспортних підприємств є передумовою забезпечення їх конкурентоспроможності. Ефективність діяльності різних видів транспортних підприємств, серед яких провідну роль в Україні відіграють суб'єкти господарювання морського господарського комплексу, значною мірою визначає результати функціонування різних економічних суб'єктів, серед яких слід визначити держави, суб'єктів господарювання, домогосподарства тощо. Таким чином, результати розвитку соціально-економічних систем транспортних підприємств обумовлюють рівень конкурентоспроможності національної соціально-економічної системи.

Можливо зазначити, що на будь-яких транспортних підприємствах, які є соціально-економічними системами, постійно виникають фактори

невизначеності. Всі фактори невизначеності умовно поділяють на зовнішні та внутрішні.

До зовнішніх факторів для транспортних підприємств слід відносити:

— Нові економічні умови виробництва транспортної продукції;

— Поява інноваційних розробок у різних сферах;

— Зміни податкового, митного та інших елементів нормативно-правового середовища тощо.

Внутрішніми факторами є:

— Реконструкція і реформування підприємств та їх бізнес-процесів що є особливо актуальним для залізничного та морського транспорту;

— Стан матеріально-технічної та технологічної бази;

— Впровадження нових форм організації та оплати праці.

Дослідження виконані Г. Мінцбергом та іншими американськими вченими доводять, що стратегія найчастіше приймає одну з таких форм прояву:

— План розвитку підприємства з сьогодення у майбутнє;

— Програми розподілу ресурсів організації. Спрямованої на досягнення певної мети;

— Принципи поведінки організації, що забезпечує збереження конкурентних переваг організації на ринку;

— Позиція організації на ринку що забезпечує їй положення лідера на ринку.

Всі зазначені форми в належності від конкретної ситуації можуть використовувати сучасні транспортні підприємства задля формування своєї стратегії соціально-економічного розвитку.

— Завоювання лідерства за показниками ринку;

— Завоювання лідерства за показниками якості продукції.

Теорія та практика виробили систему вимог до стратегій суб'єктів господарювання. Для транспортного підприємства, незалежно від фази розвитку та стратегічного підходу. Усі стратегічні рішення мають відповідати таким вимогам:

1. Цілеспрямованість – реалізація стратегії має сприяти досягненню певної цілі транспортного підприємства.

2. Логічність, системність.

3. Відповідність діючій нормативно-правовій базі та етичним нормам.

4. Врахування інтересів власників підприємства, суспільства, працівників, партнерів, клієнтури та інших зацікавлених економічних суб'єктів.

5. Альтернативність – доцільними є наявність кількох варіантів стратегії, з яких слід обирати найбільш адаптований до реальної ситуації.

Як зазначають науковці, вимір і аналіз витрат є важливим елементом системи формування та реалізації стратегії соціально-економічного розвитку, що включає такі елементи для транспортного підприємства:

1. Збір інформації про витрати на підставі прийнятої системи центрів витрат і центрів прибутку підприємства.

2. Виділення змінної частини усіх видів витрат, що приходиться на одиницю транспортної продукції(на підставі інформації про витрати протягом останніх 2 місяців)

3. Локалізація постійних витрат за видами робіт та номенклатурою вантажів підприємства.

На нашу думку, кожне транспортне підприємство у будь-яких (наявність у найбільш несприятливих) умовах повинно формувати стратегію свого розвитку, використовуючи навіть мінімальні можливості за наявності мінімальних шансів..

Таким чином, щоб стратегія соціально-економічного розвитку транспортного підприємства стала дієздатним складовим елементом його конкурентної політики, необхідним є виконання таких основних вимог. Стратегія має охоплювати одночасно економічну та соціальну сфери. Розроблена стратегія має базуватись на точних фінансових прогнозах. Обов'язковим є дотримання співвідношення цілей і стратегії з реальними потенційними можливостями транспортного підприємства.

УДК 341.226:[629.7:061.5(043.2)

М'ягка Н. М., Пилипченко А. В., студентки,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Єршов Є.К., старший викладач

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АВІАЦІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Авіаційний транспорт відіграє важливу роль у здійсненні міжнародного сполучення України, особливо на заході, сході та півдні, а також у межах національної транспортної мережі. Специфіка цього виду транспорту зумовлює його пріоритетний подальший розвиток. У сфері авіаційних перевезень пасажирів, вантажу, пошти тощо, безпосередню діяльність здійснюють державні, колективні, приватні підприємства та організації, товариства та громадяни. До об'єктів які здійснюють управління в сфері авіаційного транспорту відносяться: аеропорти та інша наземна інфраструктура, служба аеронавігації – обслуговування повітряних суден в повітряному просторі України, авіакомпанії (експлуатанти), екіпажі повітряних суден.

Особливості створення і діяльності суб'єктів у сфері авіаційного транспорту визначають Повітряний кодекс України, Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України, Закон України «Про